רוני ורינה בארץ הפלאים

— — — מייד אחר עברם את גבול „ארץ הפלאים", פגשו בשומר זועם, בעל חרב גדולה, שגרש אותם בכעס גדול: „בארצנו אין מתירים את הכניסה לילדים בעלי עור פנים פגום כשלכם. שום דבר לא יעזור. אפילו דמעות לא. עליכם לעזוב מייד את ארץ הפלאים!"

בצער ובאכזבה פנו רוני ורינה אל השער. השומר, שרחמיו נכמרו על הילדים העצבים, לחש להם בצאתם: „פנו לבית־המרקחת הקרוב וקנו לכם את קרם הפנים הנהדר פ־14, ואני מבטיח לכם שתוך זמן קצר תוכלו לשוב לארץ הפלא־ם בכבוד ובשמחה!"

דייג סנונית

(המשך מעמוד 11)

באותה עת בחופשה. הם סילקו את הקש והציבו את המיטות, עם שמיכות וסדינים. ישנו כמו בני־אדם.

רב־הסמל מסליוקה הוכיח את עצמו, מאז ועד עכשיו, כאדם ישר וטוב, בעל לב זהב. בבוקר, כאשר התעוררנו, טרם הגיע נציג כלשהו מן הצירות שלנו, אף־על־פי שטיל־פנו להם מיד לאחר שנתפסנו. לא היה לנו כסף כדי לקנות במה לאכול. רב־הסמל מ־סליוקה הוציא מכיסו כסף ושלח אותנו, בלוית חיילים, לאכול במסעדה ואפילו קנה לנו סיגריות.

אחר־כך נלקחנו שוב לטאשאגו ושוב קיבל אותנו רב־הסמל האכזרי. אבל עכשיו לא יכול היה לעשות לנו כלום. רק צחק עלינו, איך שנתנו להם לתפוס אותנו. המכונאי שלנו, סטפן, נשאר בספינה, כאשר נלקחנו לסליוקה: עתה, בשובנו עם בוקר לספינה, מצאנו אותו עצוב ובלי משקפיים. התברר שרב־הסמל ניגש אליו אחרי שעזבנו וביקש ממנו טבעת זהב שהיתה על אצבעו.

אך בין תפיסתנו לבין הופעת רב־הסמל הספיק סטפן להחביא את הטבעת. כאשר רב־הסמל ביקש אותה, הצביע סטפן לעבר הנהג שלקח אותנו לסליוקה ואמר — בסי־מנים כמובן — שהטבעת נלקחה על־ידי הנהג. מיד ניגש רב־הסמל לנהג ודרש ממנו את הטבעת. זה נשבע בכל השבועות שהוא לא לקח אותה, אבל רב־הסמל הזה הכיר את החברה שלו ולא האמין לו.

התחילו לריב חזק, כשרב־הסמל מאשים את הנהג שלקח את הטבעת והנהג נשבע שרב־הסמל הוא שלקח אותה. זה נמשך עד שרב־הסמל התחיל להאמין לנהג ואז ניגש לסטפן והוריד לו מכה על הפרצוף ושבר לו את המשקפיים. את הטבעת בכל זאת לא קיבל, מכיוון שסטפן הצליח להס־ביר לו בהונגרית וביידיש כל מיני דברים, עד אשר רב־הסמל חיתר. זה מסביר מדוע מצאנו את סטפן בלי כשקפיים וקצת עצוב.

★ ★ ★

„אל תפקירו אותנו!"

התחילו בספירת המכשירים של ה־ספינה, באמצעות נציגי המכס. לפני ה־ספירה יכולנו לראות את ראש העיר של טאשאגו נכנס לחדר המכונות ויוצא, כאשר מתחת למעילו הרחב תחובים כלי־העבודה של המנוע. הוא רצה להקל על הספירה, כנראה. כמוהו עשו עוד מספר אזרחים מכו־בדים של העיר, שתחת השגחת המכס והחיי־לים גנבו מכל הבא ליד: כלי אוכל, ארגזים, חבלים — כל מה שאפשר להזיז — כדי להקל על אנשי המכס את עבודות הספירה ורישום החפצים.

כאשר, נתקבצו ליד מכשירי המד־עומק החשמלי וליד הראדיו, לא הבינו מה זה ו־התחילו למשוך ימינה ושמאלה ולחתוך, עד שלא נשאר ממכשירים יקרים אלו, השחים אלפי לירות, שום דבר הראוי לשימוש. בזמן הספירה נזקקו הפקידים לעטים רבים. מכיוון שלא היו להם, ביקשו אותנו להלוות להם. השאלנו להם את העטים שלנו — ויותר לא קיבלנו אותם בחזרה, אף כי בקשנו אותם. גו, אם כבר שודדים ובו־זזים אז עושים זאת בכל הלב. ביחוד כשאין מי שיבקש מהם דין־וחשבון.

בתוך מד־העומק החשמלי היה גראף מניר פחם. למזלנו לא הצליחו לפתוח את חלון המכשיר. על הגראף נרשם אוטומטית סימון, כי עבדנו בעומק של 80 פאדום, בזמן ה־תפיסה. אבל בזמן המשפט לא רצו בשום אופן לקבל את הרישום הזה כעדות. אולי בעירעור זה יעזור לנו ויקבלו אותו כעדות, שלא כמו בית־הדין בסליוקה, שפעל ופועל לפי הפאנטזיה המקומית המקורית.

כל אותו יום נשארנו שם לספירה. בערב החוזרנו לסליוקה, לידיו של הרב־סמל הטוב.

היום, בשעה אחת וחצי, הזדמן לנו לשמוע את החדשות בקול ישראל. הודיעו על פסק־הדין שלנו וגם שידרו קטעים מ־סקירת העתונות היומית. אני מקוה שבארץ יעשו גם יותר מזה למעננו, כי העירעור עצמו, אם נגיש, יקח לא פחות מחודשים מספר ומי יודע אם נשוחרר גם אז. אנחנו דורשים מהממשלה שתפעל כממשלה של מדינה ריבונית ולא תתן אפילו זכות לתור־כים לשפוט אותנו בדרך משפטית, כי מע־טים הם הסיכויים שנשוחרר. הם לא אנשים שישפכו צואה על ראשם, תסלחו לי על הביטוי.

אם הישוב והממשלה רוצים בשיחרורנו, עליהם לפעול בדרגים הדיפלומאטיים. זה מה שצריכים היו לעשות מקודם ולא עשו. יכול להיות שיש עוד מה להציל. אנחנו יודעים שהדבר הזה תלוי הרבה בדעת ה־קהל ובכם, העתונאים. הישוב והעתונות לא צריכים להפסיק את הלחץ, כל עוד לא נהיה חופשיים, ביניכם.